

Speciale Studie 13

Uitgebreidere studies

VAN

THE WORD OF TRUTH MINISTRY

Het lichaam in I Corinthe 12

Door Otis Q. Sellers,
Bijbelleraar

Noot van de redactie – dit is oorspronkelijk gepubliceerd in het januari-februarinumnummer van 1940 van “The Word of Truth”

In zijn boek *The Church, the Churches and the Kingdom* zegt Philip Mauro over het woord ‘kerk’: “Het unieke aan dit woord is dat het rechtstreeks uit de mond van Jezus Christus zelf in de Bijbel is gekomen.” Vanuit deze premisse komt hij tot een aantal prachtige conclusies, maar omdat zijn premisse volkomen onjuist is, zijn ook zijn conclusies onjuist.

De Here Jezus Christus heeft het woord ‘kerk’ nooit gebruikt, tenzij Hij Nederlands sprak en het is twijfelachtig of zelfs de meest fanatieke Nederlander deze bewering zou willen doen. Het zou ook moeilijk te bewijzen zijn dat onze Heer de Griekse taal heeft gebruikt, aangezien Hij alleen in Palestina en onder Hebreëen werkte. Daarom zou Hij het Griekse woord voor kerk, *EKKLESIA*, niet hebben gebruikt. De schrijvers van de vier evangeliën hebben ons door inspiratie in het Grieks verteld wat onze Heer in het Hebreeuws heeft gezegd. Wanneer zij melden dat Hij het woord *EKKLESIA* gebruikte, heeft Hij het Hebreeuwse equivalent van dat woord gebruikt. Door de Heilige Geest is vastgesteld dat het Hebreeuwse equivalent van *EKKLESIA QĀHĀL* is, aangezien deze woorden door uitwisselbaar zijn gebruikt in Psalm 22:22 en Hebreëen 2:12.

Onze Heer heeft nooit het woord ‘kerk’ gebruikt, en bestaat geen verdedigbaar standpunt dan dat de Heer het woord *QĀHĀL* heeft gebruikt. Als dat waar is, dan heeft Hij het niet in het Woord van God geïntroduceerd. Het werd voor het eerst gebruikt door Isaak in Genesis 28:3, en het komt in totaal honderdtweënzestig keer voor in het Oude Testament.

Sommigen zijn tot de voorbarige conclusie gekomen dat er geen ‘kerk’ in het Oude Testament voorkomt omdat het woord ‘kerk’ daar niet in voorkomt. Dit is het laatste wat ze zouden moeten verwachten. Het is zeker waar dat het Nederlandse woord kerk niet in het Oude Testament voorkomt. Het Griekse woord *EKKLESIA* komt er ook niet in voor, want we kunnen geen Griekse woorden verwachten in een oud Hebreeuws boek.

Wie zou durven beweren dat er in het Oude Testament geen God voorkomt, omdat het woord *THEOS* (Grieks voor God) daar niet in voorkomt? Er is echter in het Oude Testament een exact equivalent van *THEOS*, en er is ook een exact equivalent van *EKKLESIA*. Zoals eerder vermeld, is dat het woord *QĀHĀL*.

Het woord ‘vergadering’ wordt in veel gevallen gebruikt om zowel *QĀHĀL* als *EKKLESIA* te vertalen, maar er zijn veel gevallen waarin beide woorden voorkomen en het woord ‘vergadering’ bij lange na niet voldoende is om de waarheid weer te geven. In deze gevallen moeten we een nieuw woord gebruiken, namelijk ‘uitroeping’. Dit is meer een beschrijvende term dan een naam.

Vóór de roeping van Abraham was er geen uit-roeping. Tot die tijd ging God niet met mensen om op basis van keuze of uitverkiezing. Hij ging met alle mensen op dezelfde manier om, namelijk op basis van hun geloof en hun werken. In Genesis 12 koos God Abraham en zijn nageslacht en begon Hij met hen om te gaan op basis van zijn keuze of uitverkiezing. Geloof en werken namen een dominante plaats in hun leven in, maar Gods doel voor hen moest stand worden gehouden op basis van uitverkiezing.

Vanaf de roeping van Abraham tot aan het kruis was het volk Israël Gods uit-roeping of ‘kerk’. Het werd door Stefanus in Handelingen 7 een kerk¹ genoemd. In Mattheüs 16:17 kondigde de Here Jezus zijn voorname aan om een nieuwe uit-roeping te bouwen op een bepaalde rots of fundering. Petrus had net beliden dat Jezus de Messias was, de Zoon van de levende God. Dit was het fundament waarop de nieuwe uit-roeping gebouwd zou worden. De Heer waarschuwde hen dat zij aan niemand mochten vertellen dat Hij Jezus de Messias was, want de tijd om deze nieuwe uit-roeping te beginnen was nog niet gekomen.

¹ In de *Authorized Version* wordt het woord ‘church’ gebruikt in Hand.7:38. NBG-vertaling 1951 en Statenvertaling hebben echter ‘vergadering’. (vert.)

Vanaf de dag van Pinksteren werden allen die beleden dat de verachte en gekruisigde Jezus de langverwachte Messias was, de Zoon van de levende God, lid van de uit-roeping die de Heer had gezegd te zullen bouwen. Dit was de uit-roeping van God of de 'kerk'² van God.

Deze gemeente bestond al vóór de bekering van Paulus, want hij vervolgde de gemeente Gods (I Cor.15:9; Gal.1:13) en we hebben geen moeite om deze uit-roeping te herkennen in de hele periode die in het boek Handelingen wordt behandeld. Het was Gods uit-roeping in die periode en er was in die tijd geen andere uit-roeping of gemeente. Deze domineert het toneel vanaf Pinksteren tot Handelingen 28:28, toen deze werd vervangen door een andere uit-roeping, namelijk "de gemeente die zijn lichaam is".

Een volk uit de heidenen

Het tiende hoofdstuk van Handelingen markeert het begin van het werk onder de heidenen, ook al betrof het op dat moment slechts één huishouden. In Handelingen 13 verschijnt Paulus ten tonele als arbeider, en door zijn bediening werd het werk onder de heidenen met zoveel kracht voortgezet dat vele heidenen tot Christus werden gebracht. Deze heidenen werden toegevoegd aan de gemeente Gods, en de plaats die zij in die gemeente innamen, wordt duidelijk vermeld in het Woord van God.

In het Woord wordt ons opgedragen om onderscheid te maken tussen de dingen die verschillen.³ In veel gevallen is dat niet eenvoudig, maar het is niet moeilijk in het geval van de gemeente Gods en de gemeente die zijn lichaam is. In veel opzichten zijn ze hetzelfde en er zijn veel overeenkomsten aan te wijzen. Maar op veel essentiële punten is er zo'n groot verschil dat het volstrekt onmogelijk is om te zeggen dat ze hetzelfde zijn.

Wanneer een pseudowetenschapper wil aantonen dat de mens identiek is aan de aap, kan hij honderden opvallende overeenkomsten aanwijzen. Deze tonen volgens hem de verwantschap tussen de mens en de aap aan. Maar wij kijken naar de verschillen en gezien deze verschillen kunnen we eerlijk beweren dat de mens en de aap niet hetzelfde zijn. Dat geldt ook wanneer we een eerlijke vergelijking maken tussen de gemeente Gods en de gemeente die zijn lichaam is. Velen hebben hun overeenkomsten uiteengezet en verklaard dat ze één en dezelfde zijn. Wij erkennen deze overeenkomsten, maar de verschillen zijn voldoende om te bewijzen dat het twee verschillende gemeenten of uit-roepingen zijn.

Sommigen beweren dat de gemeente die zijn lichaam is, op de dag van Pinksteren is begonnen. Zij zien geen verschil tussen de gemeente Gods en de gemeente die zijn lichaam is. Anderen blijven erbij dat de gemeente die zijn lichaam is in Handelingen 13 is begonnen met de bediening van Paulus onder de heidenen. Een derde groep beweert dat niemand verlost en geroepen werd als lid van de gemeente die zijn lichaam is, tot na Handelingen 28:28. De schrijver van dit artikel sluit zich aan bij de derde groep en is bereid dit standpunt te verdedigen met het Woord van God. Voor hem is dit het enige standpunt dat verdedigbaar is.

Geen kwestie van verlossing

Ongeacht het standpunt dat men inneemt over wanneer de huidige uit-roeping begon, moet worden toegegeven dat het hier niet gaat om een kwestie van verlossing, maar om een kwestie van positie. Met an-

² In NBG-vertaling 1951 en Statenvertaling komt het woord 'kerk' als vertaling van *EKKLESIA* niet voor. In de meeste gevallen is gekozen voor het woord 'gemeente'. De uitzondering is Hand.7:38 waar gekozen is voor 'vergadering'. Daarom zal i.p.v. het woord 'kerk' in de rest van de vertaling van deze studie 'gemeente' worden gebruikt. (vert.)

³ Verwijzing is naar Fil.1:10, maar dat is niet herkenbaar in de NBG-vertaling 1951. Duidelijker is de Statenvertaling: "Opdat gij beproeft de dingen, die *daarvan* verschillen" (het cursief gedrukte '*daarvan*' staat niet in de Griekse tekst en moet hier niet gelezen worden). (vert.)

dere woorden, de kwestie kan in drie vragen worden samengevat. Wat was de positie van hen die op Pinksteren werden verlost? Wat was de positie van hen die na Handelingen 13 werden verlost? Wat was de positie van hen die na Handelingen 28:28 werden verlost?

Sommigen zullen antwoorden dat alle drie de posities hetzelfde waren. Anderen zullen zeggen dat zij die vanaf Pinksteren tot Handelingen 13 verlost waren, één positie hadden en dat allen die daarna verlost werden, een andere positie hadden. De schrijver van dit artikel stelt dat allen die vanaf Pinksteren tot Handelingen 28:28 verlost waren, een positie in de gemeente Gods kregen, en dat allen die na die tijd zijn verlost, een positie kregen in de gemeente, die zijn lichaam is.

In het licht hiervan is het duidelijk dat als we iets kunnen vinden in de Handelingen of in de brieven van Paulus die tijdens de periode van de Handelingen zijn geschreven, dat ons vertelt dat de Joden of heidenen die tijdens de periode van de Handelingen werden verlost, leden waren van de gemeente die zijn lichaam is, dan moeten we ons terugtrekken en toegeven dat de huidige uit-roeping ergens in de periode van de Handelingen is begonnen. De juiste manier om dit te doen is door naar de Handelingen en de brieven te gaan die in die periode zijn geschreven en elke uitspraak te onderzoeken die van invloed is op de positie van degenen die in die periode werden verlost. Dit zou de kwestie moeten oplossen voor iedereen die het Woord toestaat om dingen op te lossen. En aangezien we specifiek de positie van de verlostes heidenen in gedachten hebben, zullen we ons concentreren op de gedeelten die over hun positie spreken.

De plaats van de heidenen in de Handelingentijd

De enige uitspraak in het boek Handelingen die positief van betekenis is voor de positie van de heidenen in die periode, is te vinden in Handelingen 26:16-18.

“Maar richt u op en sta op uw voeten; want hiertoe ben ik u verschenen... u verkiezende uit dit volk en de heidenen, waarheen ik u zend, om hun ogen te openen ter bekering uit de duisternis tot het licht en van de macht van de satan tot God, opdat zij vergeving van zonden en een erfdeel onder de geheiligden zouden ontvangen door het geloof in Mij.”

In vers 18 hebben de woorden tot aan het woord ‘zonden’ betrekking op de verlossing van de heidenen, en de woorden die daarop volgen hebben betrekking op de positie van de heidenen. De laatste uitspraak zou beter vertaald kunnen worden met: “en een erfdeel onder hen die door het geloof dat in mij is, zijn afgescheiden.” Hier wordt ons verteld dat de verlostes heidenen een plaats toegewezen kregen onder de verlostes Israëlieten. Aangezien de zegeningen van Israël niet overdraagbaar zijn, waren deze heidenen deelgenoten van hetgeen Israël toebehoorde. Daarom vinden we in de enige uitspraak over de positie van de heidenen in het boek Handelingen geen woord dat ons zegt dat zij leden waren van de gemeente die zijn lichaam is.

De brieven van Paulus die in de Handelingentijd zijn geschreven, zijn I Thessalonicenzen, II Thessalonicenzen, Galaten, I Corinthiërs, II Corinthiërs en Romeinen. We zullen deze achtereenvolgens bekijken.

In I Thessalonicenzen is er één tekst die betrekking heeft op de positie van hen tot wie wordt gesproken. In I Thessalonicenzen 2:12 wordt ons gezegd dat God hen tot zijn eigen Koninkrijk en heerlijkheid heeft geroepen.

In II Thessalonicenzen zijn er geen teksten die betrekking hebben op de positie van hen tot wie de brief gericht is. Het lijkt erop dat als deze Thessalonicenzen leden waren van een nieuwe en heerlijke roeping, Paulus daar in zijn eerste twee brieven wel iets over zou hebben gezegd.

De brief aan de Galaten gaat voornamelijk over verlossing, maar geeft ook enkele gedachten over de positie van de mensen die verlost zijn. Laten we daar eens naar kijken.

“Gij bemerkt dus, dat zij, die uit het geloof zijn, kinderen van Abraham zijn” (Gal.3:7);
“Zij, die uit het geloof zijn, worden dus gezegend tezamen met de gelovige Abraham” (Gal.3:9);
“Zo is de zegen van Abraham tot de heidenen gekomen in Jezus Christus, opdat wij de belofte des Geestes ontvangen zouden door het geloof” (Gal.3:14);
“Want gij zijt allen zonen van God, door het geloof, in Christus Jezus. Want gij allen, die in Christus gedoopt zijt, hebt u met Christus bekleed. Hierbij is geen sprake van Jood of Griek, van slaaf of vrije, van mannelijk en vrouwelijk: gij allen zijt immers één in Christus Jezus. Indien gij nu van Christus zijt, dan zijt gij zaad van Abraham, en naar de belofte erfgenamen” (Gal.3:26-29);
“Maar het hemelse Jeruzalem is vrij; en dat is onze moeder” (Gal.4:26);
“En gij, broeders, zijt, evenals Isaak, kinderen der belofte” (Gal.4:28);
“Daarom, broeders, zijn wij geen kinderen ener slavin, maar van de vrije” (Gal.4:31).

Deze verzen laten ons zien dat de verlostten uit de Handelingenperiode kinderen van Abraham waren, gezegend met de gelovige Abraham, dat de zegen van Abraham tot hen was gekomen, dat zij Abrahams nageslacht waren, dat zij erfgenamen waren volgens de belofte die God aan Abraham had gedaan, en dat zij kinderen van de belofte waren. In dit alles is er geen enkele aanwijzing of suggestie dat zij leden waren van een nieuwe uit-roeping, de gemeente die zijn lichaam is.

Toen God beloften deed aan Abraham en zijn nageslacht, betrok Hij ook de heidenen in die beloften. Zij zouden gezegend worden door het nageslacht van Abraham. Deze verzen uit Galaten laten zien dat zowel de verlostten uit de heidenen als hun positie in de Handelingentijd volledig in overeenstemming waren met de woorden die tot Abraham waren gesproken. Hun zegeningen werden niet bekendgemaakt door de openbaring van een geheim, want zij waren het onderwerp van de beloften en profetieën van het Oude Testament.

In de brieven aan de Corinthiërs is er één gedeelte dat over positie gaat. Dit is het twaalfde hoofdstuk van I Corinthiërs. Aangezien dat hoofdstuk het onderwerp is van dit artikel, behandelen we dat als laatste.

We gaan nu naar het boek Romeinen, waar we meer vinden over de positie van de heidenen in de Handelingentijd dan in enig ander boek. De kwestie wordt uitvoerig behandeld in Romeinen 11. De uitspraken in dit hoofdstuk zijn zo expliciet dat de hele kwestie zou worden opgelost als mensen zouden ophouden hun eigen ideeën in de brieven uit de Handelingentijd te lezen. Degenen die de gemeente, die zijn lichaam is, in de Handelingentijd willen plaatsen, negeren meestal de duidelijke uitspraken die hier worden gedaan.

In vers 13 van Romeinen 11 richt Paulus zich specifiek tot de heidenen en vertelt hen over hun positie en status. Om de waarheid duidelijk te maken, gebruikt hij de olijfboom als illustratie. Deze boom was in zeer vruchtbare grond geplant. In deze grond had God alles gestopt wat de boom nodig heeft om te groeien en vrucht te dragen. Deze olijfboom wordt in vers 24 voor ons geïdentificeerd als “hun eigen olijf”. Het was de olijfboom van Israël, en dit kan niet “de gemeente die zijn lichaam is” betekenen. Deze olijfboom vertegenwoordigde alle zegeningen en voorrechten van het verbond van Israël. Aan hen had God het zoonschap, de heerlijkheid, de verbonden, de wetgeving, de eredienst, de beloften en de Messias gegeven. Geen enkel ander volk kreeg iets van deze dingen.

Toen Paulus de brief aan de Romeinen schreef, waren sommige takken al weggekapt. Het kan zijn dat de tak van Jeruzalem weggekapt werd bij de steniging van Stefanus, de tak van Antiochië bij Handelingen 13:46 en de tak van Corinthe bij Handelingen 18:6.

De heidenen uit de Handelingentijd worden beschreven als takken van een wilde olijfboom. Deze waren geënt tussen de natuurlijke takken en samen met de natuurlijke takken deelden zij in de wortel en de vruchtbaarheid van de olijfboom.

“Indien nu enkele van de takken weggebroken zijn en gij als wilde loot daartussen geënt zijt en aan de saprijke wortel van de olijf deel hebt gekregen” (Rom.11:17).

Paulus waarschuwt deze heidense gelovigen om zich niet te beroemen tegen de natuurlijke takken, en als ze dat toch doen, te onthouden dat zij niet de wortel dragen, maar dat de wortel hen draagt. Hij vertelt hen dat zij staan door het geloof. In de tijd van het Oude Testament stond er een deur van de besnijdenis open voor de heidenen, waardoor zij toegang konden krijgen tot de zegeningen van Israël. In Handelingen 14:27 kondigde Paulus aan dat er 'een deur des geloofs' was geopend voor de heidenen. Deze waren door geloof in de zegeningen van het gelovige Israël binnengegaan. Paulus waarschuwt hen dat hun positie in de goede olijfboom hen onderwerpt aan dezelfde behandeling als de natuurlijke takken. Vervolgens voert hij de waarheid naar een hoogtepunt met de woorden: **“Maar ook zij zullen, wanneer zij niet bij hun ongeloof blijven, weder geënt worden; God is immers bij machte hen opnieuw te enten. Want indien gij uit de wilde olijf, waartoe gij naar uw natuur behoort, weggekapt en tegen uw natuur op de edele olijf geënt zijt, hoeveel te meer zullen dezen, naar hun natuur, op hun eigen olijf geënt worden”** (Rom.11:23-24).

Dit is duidelijk. Waarom zouden we dit getuigenis over de positie van verlore heidenen in de Handelingentijd verwerpen? Paulus vertelt waar deze heidenen vandaan kwamen: zij kwamen uit een wilde olijfboom. Hij vertelt over hun positie: zij zijn geënt op een goede olijfboom. Hij identificeert de goede olijfboom: het is Israëls eigen olijfboom. Daarom hadden deze heidenen hun positie in iets waaruit de ongelovige Joden waren weggekapt. Dat kan niet 'de gemeente die zijn lichaam is' zijn.

Het lichaam in I Corinthe 12

Mensen die zich op dit hoofdstuk beroepen, lijken zich niet te bekommeren om alles wat de Heer daarin heeft gezegd. Hun grootste voldoening vinden zij in de verzen dertien en zevententwintig. Deze verzen worden uit hun goddelijke context gerukt en gebruikt om een leer te onderwijzen die niet te vinden is wanneer het hoofdstuk als geheel wordt gezien. Om deze verzen goed te begrijpen, moeten we rekening houden met hun plaats in het hoofdstuk en met de plaats van het hoofdstuk in de brief. Daarom zullen we eerst de brief en daarna het hoofdstuk als geheel bekijken.

De aanleiding voor deze brief was een brief uit Corinthe met vragen om advies over bepaalde vraagstukken, maar zonder verwijzing naar de trieste verdeeldheid die onder hen bestond (I Cor.7:1). Paulus schreef deze brief om de problemen aan te pakken die de gemeente in Corinthe kwelden en verontrustten. Een van de grootste problemen was de kwestie van de geestelijke gaven. De gemeente in Corinthe bestond, en deze brief werd geschreven, in de periode die, om er gemakkelijk naar te kunnen verwijzen, gewoonlijk de pinksterbedeling wordt genoemd. Deze bedeling begon op de pinksterdag en duurde ongeveer drieëndertig jaar. Ze eindigde toen Israël terzijde werd geschoven door de uitspraak: **“dit heil Gods is aan de heidenen gezonden”** (Hand.28:28).

Deze bedeling werd gekenmerkt door 'de tekenen die volgden', en haar unieke samenstelling werd door de Heer gegeven in Marcus 16:15-20. **“En Hij zeide tot hen: Gaat heen in de gehele wereld, verkondigt het evangelie aan de ganse schepping. Wie gelooft en zich laat dopen, zal behouden worden, maar wie niet gelooft, zal veroordeeld worden. Als tekenen zullen deze dingen de gelovigen volgen: in mijn naam zullen zij boze geesten uitdrijven, in nieuwe tongen zullen zij spreken, slangen zullen zij opnemen, en zelfs indien zij iets dodelijks drinken, zal het hun geen schade doen; op zieken zullen zij de handen leggen en zij zullen genezen worden. De Here Jezus dan werd, nadat Hij tot hen gesproken had, opgenomen in de hemel en heeft Zich gezet aan de rechterhand Gods. Doch zij gingen heen en predikten overal, terwijl de Here medewerkte en het woord bevestigde door de tekenen, die erop volgden.”**

Dat deze bevestiging van het woord door krachten, wonderen en tekenen plaatsvond in Corinthe, wordt duidelijk aangegeven in I Cor.1:6-7, **“gelijk het getuigenis aangaande Christus onder u bevestigd is, zodat gij ten aanzien van geen enkele genadegave te kort komt.”**

Deze gaven worden weergegeven als het woord van wijsheid, het woord van kennis, geloof, gaven van genezingen, het verrichten van wonderen, profetie, het onderscheiden van geesten, allerlei tongen, de uitleg van tongen. Al deze gaven kwamen tot uiting in Corinthe en waren aanwezig bij een of meer leden van de Corinthische gemeente.

Onder zulke buitengewone omstandigheden was het onvermijdelijk dat er grote wanorde zou ontstaan. Sommige mensen beweerden werktuigen van de Geest te zijn, maar waren misleide bedriegers; sommigen waren ontevreden met de gaven die ze hadden ontvangen en waren jaloers op hen die ze als meer begunstigd beschouwden; anderen waren opgeblazen en pronkten opzichtig met hun buitengewone krachten; en in de openbare samenkomst leek er grote verwarring te ontstaan doordat zoveel mensen tegelijkertijd hun gaven wilden uitoefenen. Deze ernstige problemen werden vermeld in de brief die aan Paulus was gestuurd, ofwel hem waren gemeld door het huis van Chloë (I Cor.1 :11).

Het advies en de raad van Paulus met betrekking tot deze problemen geeft ons wat meer inzicht in de precieze aard van de moeilijkheden. Ze gedroegen zich als kinderen met betrekking tot deze tekenen. In plaats van ze te gebruiken als tekenen voor ongelovigen (14:22), gebruikten ze deze om hun eigen trots te voeden omdat ze die bezaten. Er kan bijvoorbeeld een man zijn geweest die een spectaculaire gave bezat, zoals 'het verrichten van wonderen', die vervuld was van trots en met minachting keek naar iemand die een gave bezat die totaal niet uiterlijk zichtbaar was, zoals 'het onderscheiden van geesten'. Aan de andere kant werd de man met de mindere gave verscheurd door jaloezie en teleurstelling omdat zijn gave niet groot en spectaculair was. Onder een vleselijk volk (3:1) veroorzaakte deze situatie veel problemen en in plaats van dat deze gaven een zegen waren, werden ze een vloek; in plaats van op te bouwen, braken ze af; in plaats van eenheid te creëren, veroorzaakten ze verdeeldheid. Het is Paulus' zorg om deze gaven te laten functioneren, elk op hun juiste plaats, zodat ze gebruikt zouden worden voor de verheerlijking van de Gever, en niet voor de persoonlijke verheerlijking van de bezitter.

Deze situatie gaf aanleiding tot het schrijven van het twaalfde hoofdstuk van I Corinthe. Van begin tot eind is het een verhandeling over geestelijke gaven en het juiste gebruik ervan. Het begint met de woorden: **“Ten aanzien van de uitingen des geestes”**, en het eindigt met de woorden: **“Streeft dan naar de hoogste gaven.”** Het enige onderwerp is gaven en elk vers in het hoofdstuk behandelt de kwestie die ter discussie staat. Het gaat niet over de vorming of het karakter van de gemeente die zijn lichaam is. Laten we nu het twaalfde hoofdstuk onderzoeken, dan zal alles wat we hebben gezegd worden bevestigd.

12:1-3 “Ten aanzien van de uitingen des geestes (PNEUMATIKŌN), broeders, wil ik u niet onkundig laten.” Aan het begin van het hoofdstuk wordt het onderwerp duidelijk aangegeven. Paulus zegt niet “wat betreft de gemeente, die zijn lichaam is”, maar “ten aanzien van de uitingen des geestes”.

12:4-6 “Er is verscheidenheid in genadegaven, maar het is dezelfde Geest; en er is verscheidenheid in bedieningen, maar het is dezelfde Here; en er is verscheidenheid in werkingen, maar het is dezelfde God, die alles in allen werkt.” Met deze woorden wordt hen duidelijk gemaakt dat zij, ongeacht hun gave, bediening of werk, groot of klein, zich niet mochten verheffen of teleurgesteld mochten zijn. Deze gaven zijn gewoon de Geest die Zich door hen manifesteert, en men kan niet verwachten dat Hij Zich altijd op dezelfde identieke manier manifesteert.

12:7 “Maar aan een ieder wordt de openbaring van de Geest gegeven tot welzijn van allen.” Hier worden zij geïnformeerd over het doel van hun gaven. Ze werden niet gegeven om zichzelf te bevredigen, noch om de trots van de bezitter ervan te bevredigen bij het uitoefenen ervan. Ze waren “tot welzijn van allen”. Dit betekent dat ze bedoeld waren tot voordeel van anderen, dat wil zeggen de hele gemeente.

12:8-11 “Want aan de een wordt door de Geest gegeven met wijsheid te spreken, en aan de ander met kennis te spreken krachtens dezelfde Geest; aan de een geloof door dezelfde Geest en aan de ander gaven van genezingen door die ene Geest; aan de een werking van krachten, aan de ander profetie; aan

de een het onderscheiden van geesten, en aan de ander allerlei tongen, en aan weer een ander vertolking van tongen. Doch dit alles werkt één en dezelfde Geest, die een ieder in het bijzonder toedeelt, gelijk Hij wil.”

We hebben hier een overzicht van de gaven die in Corinthe bestonden. Laten we ze een voor een bekijken.

Spreken met wijsheid: sommigen hadden de gave gekregen om wijsheid te spreken. Wijsheid is kennis met het vermogen om die op de juiste manier te gebruiken. Sommigen in de gemeente van Corinthe konden wijsheid spreken wanneer dat nodig was.

Spreken met kennis: Het Griekse woord dat hier met kennis is vertaald, betekent kennis die is verworven door inspanning, studie of ervaring. Geen van deze Corinthiërs was langer dan vijf jaar in Christus, maar sommigen hadden de gave van kennis ontvangen en bezaten alles wat nu het resultaat kan zijn van langdurige studie, inspanning en ervaring. Hun kennis was gegeven, de onze is verworven. Aangezien de Grieken bekend stonden om hun bewondering voor wijsheid en welsprekendheid, is het duidelijk dat deze twee gaven de oorzaak zouden zijn van veel trots bij sommigen die ze bezaten, en veel teleurstelling bij sommigen die ze niet hadden.

Geloof door dezelfde Geest: Dit kan niet verwijzen naar het verlossende geloof, aangezien alle gelovige Corinthiërs dit bezaten. Wat deze gave precies was, is moeilijk te zeggen. In Handelingen 6:8 (St.Vert.) lezen we: “En Stefanus, vol van geloof en kracht, deed wonderen en grote tekenen onder het volk.” In I Cor.13:2 (St.Vert.) verwijst Paulus naar deze gave door te zeggen: “al ware het, dat ik al het geloof had, zodat ik bergen verzette...” Waarschijnlijk bezat geen van de Corinthiërs zoveel geloof, maar het lijkt erop dat de gave van het geloof het voor hen mogelijk moet hebben gemaakt om enkele zeer wonderbaarlijke dingen te doen.

De gaven van genezingen: Let erop dat hier het meervoud wordt gebruikt. Door deze gaven hadden sommigen in Corinthe de kracht om onmiddellijke en volledige genezingen te bewerkstelligen in alle gevallen van ziekte en aandoening.

De werking van krachten: Dit zou beter vertaald kunnen worden als “het uitvoeren van krachtige werken”. De resultaten van het aanwenden van deze gave moeten inderdaad spectaculair zijn geweest.

Profetie: Profetie had niet uitsluitend betrekking op het voorspellen van toekomstige gebeurtenissen, maar mensen die deze gave bezaten, konden dat wel doen. Een voorbeeld hiervan zien we in het geval van Agabus (Hand.11:28), waar hij vertelde over een komende hongersnood.

Het onderscheiden van geesten: Deze gave gaf degene die haar bezat het vermogen om met gezag te zeggen of een geest van God was of niet. Dit was een waardevolle gave, maar waarschijnlijk werd zij niet erg gewaardeerd, noch door de gemeente, noch door degene die haar bezat. Zij miste volledig het uiterlijk vertoon waar de Corinthiërs zo van hielden.

Allerlei tongen: Dit was het vermogen om in elke taal te spreken, geheel los van eerdere kennis of studie. In de tijd dat Corinthiërs werd geschreven, kon iemand slechts een paar kilometer reizen en een andere taal aantreffen. Deze diversiteit aan talen vormde een grote belemmering voor alle handel, reizen en bestuur. Het zou de verspreiding van het evangelie sterk hebben belemmerd, maar God gaf sommigen de gave om in elke taal te spreken die de toehoorders konden begrijpen.

Vertolking van tongen: Dit was de bijbehorende gave van het spreken in tongen. Degenen die deze gave hadden, konden elke taal die een spreker gebruikte, uitleggen. In Corinthe leek er een kinderlijke vreugde te bestaan over deze laatste twee gaven, waarschijnlijk omdat de bezitters ervan ze konden gebruiken om hun wijsheid te etaleren.

Het is niet moeilijk om je de verwarring voor te stellen die in Corinthe werd veroorzaakt door de aanwezigheid van deze uiteenlopende gaven in de handen van een vleselijk volk. Nadat hij de gaven had opgesomd, was het de taak van de apostel om de plaats, het doel en het juiste gebruik van deze gaven aan te geven. Dit doet hij op een duidelijke en eenvoudige, maar uiterst krachtige manier door de soepele werking van het menselijk lichaam, met zijn vele uiteenlopende leden, als illustratie te gebruiken.

12:12 “Want gelijk het lichaam één is en vele leden heeft, en al de leden van het lichaam, hoe vele ook, één lichaam vormen, zo ook Christus.” Het lichaam in dit vers is het menselijk lichaam en de uitspraken die erover worden gedaan, zijn bedoeld als illustratie. Het menselijk lichaam is een eenheid, ook al heeft het vele leden, en al deze leden vormen samen het menselijk lichaam. Net als het menselijk lichaam is ook de gezalfde (“de Christus”) dat. Het Griekse woord voor *gezalfde* en het woord voor Christus zijn hetzelfde. De verwijzing is naar de gezalfde gemeente van die tijd (zie I Joh.2 :27).

Om zijn illustratie te verduidelijken, moet Paulus aantonen dat ook zij een lichaam zijn, en dat doet hij in het volgende vers.

12:13 “want door één Geest zijn wij allen tot één lichaam gedoopt, hetzij Joden, hetzij Grieken, hetzij slaven, hetzij vrijen, en allen zijn wij met één Geest gedrenkt.” Dit is de tekst die zo vaak uit zijn verband wordt gehaald en gebruikt om veel dingen te onderwijzen die nooit de bedoeling waren van de Geest die deze tekst heeft geïnspireerd. De doop in de Geest begon op de dag van Pinksteren en deze ervaring hadden alle gelovigen gemeen in de Handelingentijd. Het gold voor Joden en het gold voor Grieken; het gold voor vrije mensen en het gold voor slaven. Deze gemeenschappelijke ervaring vormde een onmisbare band die hen tot één lichaam maakte.

Bepaalde mensen die hun theorieën koste wat kost willen bewijzen, hebben opzettelijk de indruk gewekt dat wanneer je het woord lichaam tegenkomt, dit altijd verwijst naar de huidige uit-roeping, de gemeente die zijn lichaam is. Dit is niet waar, maar aangezien deze verkeerde indruk op veel plaatsen gangbaar is, maakt het noodzakelijk dat we ons baseren op het gebruik van het woord lichaam door de Heilige Geest. De duidelijkste verwijzing naar het gebruik van het woord lichaam door de Geest vinden we in I Corinthiërs 6:16, **“Of weet gij niet, dat wie zich aan een hoer hecht, één lichaam (met haar) is?”**

Hier is het gebruik buitengewoon duidelijk. Uit deze tekst leren we dat twee of meer dingen die in een essentiële verbintenis zijn gebracht, als één lichaam worden beschouwd. In dit geval was de verbintenis immoreel, maar vormde niettemin één lichaam.

Het volk Israël in het Oude Testament was een lichaam. In Lucas 17:37 wordt Israël zelfs door de Geest van God een lichaam genoemd. **“Waar het lichaam is, daar zullen ook de gieren zich verzamelen.”**

Hier wordt verwezen naar Israël in de grote verdrukking. De volken van die tijd zullen samenkomen in een poging om Israël uit te roeien, net zoals de gieren zich verzamelen rond een dood lichaam. Dit feit springt in het oog: het woord lichaam wordt hier gebruikt voor mensen die zeker niet behoren tot de gemeente die zijn lichaam is. Als we Israël een lichaam noemen, het priesterschap een lichaam, elke stam een lichaam, de twaalf discipelen een lichaam, een man en zijn vrouw een lichaam, een man en een hoer een lichaam, de gemeente Gods een lichaam, de huidige uit-roeping een lichaam, dan schenden we op geen enkele wijze het Bijbelse gebruik van het woord *lichaam*. Dit zijn allemaal twee of meer dingen die in een levende eenheid of relatie zijn gebracht. Het is niet juist om spelletjes te spelen met het woord lichaam, alsof het nooit voor iets anders wordt gebruikt dan voor de huidige uit-roeping.

Paulus, die het menselijk lichaam als illustratie had gebruikt, stelt vervolgens de gelovigen van die tijd voor als een lichaam, omdat zij allen in één Geest waren gedoopt. Zij waren niet in één lichaam gedoopt, maar in één Geest, en deze essentiële verbinding vormde hen tot één lichaam. Er staat nergens in de Schrift dat de Geest ooit doopt, noch staat er ergens dat gelovigen door de Geest in het lichaam worden gedoopt.

Christus was de dooper, en Hij moest dopen in de Geest. Dit gold voor alle gelovigen in de pinksterbedeling, en het maakte hen tot één lichaam. Maar zelfs zonder dit zouden zij nog steeds één lichaam zijn geweest.

“Omdat het één brood is, zijn wij, hoe velen ook, één lichaam; wij hebben immers allen deel aan het ene brood” (I Cor.10:17).

Zo hebben we twee afzonderlijke dingen opgeschreven die hen tot één lichaam maakten. Ze namen allemaal deel aan één brood en ze waren allemaal gedoopt in één Geest.

12:14-26 Nadat hij heeft aangetoond dat de Corinthiërs één lichaam vormen, gaat de apostel verder met zijn illustratie door opnieuw het menselijk lichaam als voorbeeld te nemen. Van vers 14 tot 26 heeft elke uitspraak van Paulus betrekking op het menselijk lichaam, maar ze zijn zo geformuleerd dat de toehoorders onmiddellijk zullen inzien dat ze ook van toepassing zijn op het lichaam waarvan zij deel uitmaken. Zijn uitspraken kunnen als volgt worden geparafraseerd. “Het menselijk lichaam bestaat niet uit één lid, maar uit vele. Als de voet zou zeggen: ‘Omdat ik geen hand ben, maak ik geen deel uit van het lichaam’, zou dat hem niet minder tot een deel van het lichaam maken. Of als het oor zou zeggen: ‘Omdat ik geen oog ben, maak ik geen deel uit van het lichaam’, zou dat het niet minder tot een deel van het lichaam maken. Als het hele lichaam een oog was, waar zou dan het gehoor zijn? Als het hele lichaam een oor was, waar zou dan de reukzin zijn? De waarheid is dat God elk lid van het menselijk lichaam heeft gerangschikt zoals het Hem behaagt. Als ze allemaal één lid waren, waar zou dan het lichaam zijn? In feite zijn er vele delen, maar slechts één lichaam. Het oog kan niet tegen de hand zeggen: ‘Ik heb je niet nodig’, noch kan het hoofd tegen de voeten zeggen: ‘Ik heb jullie niet nodig.’ Die delen van het lichaam die enigszins zwak lijken, zijn onmisbaar. Zonder hen kan het lichaam niet goed functioneren.”

Het is niet moeilijk om elk van deze uitspraken toe te passen op de gemeente Gods. De gaven van sommigen hebben hen een belang gegeven dat we gewoonlijk aan de ogen toekennen, en de gaven van anderen hebben hen gedegradeerd tot de positie van de voeten. Toch had de een de ander nodig en was hij van hem afhankelijk.

We doen er goed aan op te merken dat in dit hoofdstuk het hoofd bestaat uit degenen die aldus waren aangesteld, zoals ogen, oren en neusgaten. In de huidige uit-roeping is alleen Christus het Hoofd.

Het menselijk lichaam kan heel goed worden gebruikt om de gemeente Gods te illustreren. Er was geen gelijkheid in dat lichaam. Het menselijk lichaam kan de gemeente die zijn lichaam is, *niet* illustreren, want de opvallende waarheid van Efeziërs is dat de gemeente die zijn lichaam is, een samen-lichaam is. In een samen-lichaam moet absolute gelijkheid heersen. Alle leden moeten erin worden opgenomen en moeten erin zijn op basis van absolute gelijkheid. Elk lid is de gelijke van elk ander lid. Geen enkel lid kan beweren de ogen of de oren te zijn. Sommige leden zien en horen misschien meer dan anderen, maar dat maakt hen nog niet tot de ogen en oren van Gods huidige uit-roeping.

Er is geen gelijkheid tussen de leden van het menselijk lichaam. De ogen zijn waardevoller dan de vingers, ook al heeft men de anderen nodig. Er was geen gelijkheid onder de leden van de gemeente Gods. Sommigen waren apostelen, sommigen waren profeten, sommigen waren leraren en sommigen waren genezers. In de gemeente, die zijn lichaam is, heeft elk lid dezelfde rechten, voorrechten en voorrechten. Trouw, toewijding en ijver lijken misschien het ene lid boven het andere te verheffen, maar wat het ene lid ook is, elk ander lid kan dat ook zijn. Dit was niet het geval in de gemeente Gods. Als iemand een apostel was, dan was dat omdat God hem in de gemeente als apostel had aangesteld, en alleen zij konden apostelen zijn.

Mensen die het menselijk lichaam gebruiken als illustratie van de gemeente die zijn lichaam is, tonen een totale onwetendheid over het karakter van Gods huidige uit-roeping. Ze spreken alsof sommigen vandaag de ogen en oren van het lichaam zijn, maar ze gaan nooit zo ver om ook maar één persoon te noemen die God heeft aangesteld om te zien en te horen voor het ene lichaam dat in Efeziërs wordt geopenbaard. Elke gelovige kan alles zien en horen wat ook voor elke andere gelovige mogelijk is.

12:27 “Gij nu zijt het lichaam van Christus en ieder voor zijn deel leden.” Deze woorden zij tot de gemeente in Corinthe gericht. Uit de context blijkt dat de boodschap zich tot deze ene gemeente beperkt. Het bepaalde lidwoord voor het woord lichaam komt in geen enkele Griekse tekst voor. In het Grieks bestaat er geen onbepaald lidwoord (‘een’). Wanneer het bepaalde lidwoord wordt weggelaten, moet het dus als onbepaald worden beschouwd, tenzij het bepaalde karakter van het zelfstandig naamwoord duidelijk uit de context blijkt. Het invoegen van het bepaalde lidwoord zou de passage onwaar maken. De Corinthiërs waren niet HET lichaam van Christus. Zij waren een lichaam, of één lichaam van Christus, maar niet het ene lichaam. Dit zou andere gemeenten, zoals Rome en Thessaloniki, hebben uitgesloten. De Corinthiërs waren één lichaam en zij behoorden tot Christus.

12:28-31 In dit gedeelte geeft Paulus een lijst van acht dingen, variërend van apostelen tot verscheidenheid aan tongen, waarvan hij zegt dat God ze in de gemeente heeft geplaatst. Deze uitspraak roept onmiddellijk de vraag op: “Welke gemeente - de gemeente die zijn lichaam is?” Als dat zo is, dan zouden de hier genoemde dingen vandaag de dag te vinden moeten zijn onder de leden van Gods huidige uit-roeping. Maar ze zijn niet te vinden en deze laatste woorden van Paulus geven uitsluitel over de vraag van I Corinthiërs 12. Het is geen verhandeling over Gods huidige uit-roeping. Het is een verhandeling over de plaats en het juiste gebruik van de vele gaven die aan de gemeente Gods zijn gegeven.

Het lichaam in Romeinen 12

In Romeinen 12 vinden we hetzelfde onderwijs als in I Corinthe 12, alleen is de boodschap in Romeinen veel beknopter. Ook daar wordt het menselijk lichaam als illustratie gebruikt om de juiste functie van gaven in de gemeente uiteen te zetten. Paulus’ uitspraak “hebbende nu verscheidene gaven” is voldoende om aan te tonen dat het hier niet gaat om het samen-lichaam dat in Efeziërs wordt beschreven.

Eén lichaam

De uitspraak van Paulus in Efeziërs 4:4 zegt niet dat er altijd slechts één lichaam is geweest en altijd slechts één lichaam zal zijn. Op dit moment is er slechts één lichaam. God erkent niet de vele “lichamen” die mensen hebben gevormd. Paulus spoort ons aan om de eenheid van het ene lichaam te bewaren.

Theologen van vroegere generaties geloofden en leerden dat de ‘kerk’ begon met Adam en alle verlost en tot aan de nieuwe hemelen en aarde omvat. Deze dwaling, die boven het Woord van God werd geplaatst, hield de kerk eeuwenlang in onwetendheid. Het was een heerlijke dag toen mensen hun eerste pogingen deden om een juiste scheiding aan te brengen en duidelijk onderscheid begonnen te maken tussen Israël en Gods huidige uit-roeping. Maar na een goed begin lijkt het erop dat de meeste uitleggers probeerden te zien op hoeveel plaatsen ze de gemeente, of een openbaring van de gemeente, in het Woord van God konden vinden. Ze zagen het in Eva in Genesis 2, in Rebekka in Genesis 24, in de vrouw van Jozef in Genesis 41, in de tabernakel van Exodus 24, in het Hooglied, in de gelijkenissen over het koninkrijk in Mattheüs 13, in de profetie in Mattheüs 16, in de instructies in Mattheüs 18 en in de vijf wijze maagden in Mattheüs 25. Zij vinden dat de gebeurtenissen van Pinksteren er de geboorte van zijn; zij beweren de wandel ervan te vinden in het boek Jakobus, gericht aan de twaalf stammen die over de hele wereld verspreid zijn.

Ze dwingen haar geschiedenis op van Openbaring 2 en 3; ze zien haar in de vierentwintig oudsten van Openbaring 5; ze maken haar tot de bruid van Openbaring 19 en plaatsen haar in het Jeruzalem van Openbaring 21. Daarom moeten we niet verbaasd zijn wanneer ze een grote ontdekking doen in een gedeelte dat van begin tot eind een verhandeling over gaven is.

We zijn gered door genade en geroepen als leden van de gemeente die zijn lichaam is. Deze roeping heeft zijn eigen unieke doel, waarheid, wandel, zegeningen, hoop en bestemming. Laten we vastbesloten zijn om te ontdekken wat deze zijn door een getrouwe, gebedsvolle en zorgvuldige studie van de brieven aan de Efeziërs en Colossenzen.